

MEIE MATS

Callinn. Harju t. 45 • Ilmub 2 korda kuus • 19 aastakäik • 1921 • Juuli, 9 • Nr. 20 (297)

SOOME WELLE HADA.

„Pergela! Küll tuuluta iga päew wammust, aga siiski
fikub teine wägise neid wiru walgeid kirpa täis minema!”

Tellimise hind:

1 kuu — postiga 35 mk.

1 „ — postita 33 „

Wäljamaale 70 mk. kuus**Kuuluf. hind 20 mk. rida****MEIE MATS****Erapooletu nalja ja pilkeleht**
Jlmub 2 korda kuus. XIX a.**Toimetus ja talitus: Harju t. 45**
Tallinnas**Colmetaja kõnetunnid iga teisipäew**
jaree de kella 11—2 l.**Was'uwõdetud kaastõde eest**
maksetakse ojakohane tasu**Tarwitamata jäänud kirjatõid**
tagasi ei saadeta**Saadetawatel kirjatõõdel peab**
saatja täielik aadress olema**Armastus?**

H. H. Evers'i nowell.

Minu kallis Lih, mäletad sa, kuidas mind kord wälja naersid, kui palusin luba sinu jalge suudlemiseks, siis ütlesid sa:

„Minu Hanns, sinul waja ikka midagi iseäralikku!“

Nüüd on mulle jälle midagi iseäralikku juhtunud, millest sulle allpool jutustan.

Suwel, tead sa, olin Wiisbadenis.

Tutwunesin Palomiitaga, ka sina tunned teda minu lauludest.

Ta oli rahwuse poolest sakslane, pärit Buenos Ayres'ist, nüüd Saksamaale sugulastele külla sõitnud. Tema onupoeg oli Wiisbadenis maakohtunik, kus neidu kohtasingi.

Oli 18-aastane, sõhwakas, walgewereline, sama walgewereline kui sina, Lih.

Kord wiisin lilli maakohtuniku emandale. Palomiita oli seal, heledas hommikkuaes, juuksisid lilled asendud.

Emand Klaara laskis tuua fekti, jõime seda, jõime maasikaid ja suitsetamine sigarette.

Emand Klaara lobises, naeris, istus ukse läweli, käis akna juures, oo, ta oli nii liikuw, elaw.

Ent Palomiita kõneles waewalt, oli nii tagasihoidlik, waikne, jalad järile asetund, nii istus ta, puurides mind oma suurte, siniste silmadega. Kui emand Klaara silmapisguks toast lahkus, lähenesin Palomiitale, haarasin ta käed ja suudlesin neid. — Ta laskis seda rahulikult sündida.

Ei mäleta, millal teadmisele jõudsin, et üks teist armastame.

Jga päew, kella nelja paiku, läksin tema poole. Siis oli maakohtunik — kohtus, sealt läks harilikult sõprade poole, õhtut wiitma.

Nii ei tülitatud meid kuni kella kahjeksani. Enne jõime theed — kolmekesti, siis lahkus

emand Klaara, jättes meid üksi, sõnades harilikult:

„Wagbandage, aga ma pean tingimata õmbleja juure minema“ ehk „andke andeks, lapsed, täna pean päewapiltniku juure proowipildi järele minema,“ — — ma ei tea, mida ta kõik tooma pidi, — kerge naeratus, siis oli ta ükselt wäljas.

Harilikult seisime siis akna juures ja saatsime lahkujat peanikutusiga.

„Olge head lapsed,“ hõikas ta, „mamma tuleb kohe jälle tagasi!“

Ent ta ei tulnud enne kella kahjeksat.

Meie kõnelesime nii wähe, Palomiita ja mina.

Ta oli laisk ja pikadane, see Saksa lõunamaalane, aga selles laiskuses peitunes midagi jumalikku. — Tihti põlwtas ta minu ees, toetas küünarnukega minu põlwile ja wahtis mind silmipilgutamata, siis silitasin ta põski, ehk lugesin minu laule.

Ehk ta istus klaweri ees ja mängis. Pehme, wärisew mäng. Nihutasin end ta kõrwale. Wabas-tasin ta jalad kingadest, sukka-dest, ent katsin walge jala kuumade suudlustega.

Ta leidis selle päris toomuliku oawat, ei leidnud selles midagi iseäralikku, nagu sina, mu Lih.

Meie armastasime üksteist, Palomiita ja mina! Ta noor, kütkestaw, esimene armastus uinutas mind, sundis unustama wälisilma, selles punases paradisis, mille rashed Türgi eesriided waewalt üht päikesekiirt sisse lasksid.

See oli õnn, mis mind naerdes oma kaisutajuse haaras. Ma ei kirjutanud sulle sellest midagi, Lih! — Olen ma sulle kunagi kirjutanud, kui ma õnnelik olin? —

Aga oma Spezile kõnelesin sellest, tead sa, sellele ilusale, wäiksele Charlile. Kellegile pidin ju ütlemata! Tema kufjusin kord ligi Iosjitanawale. Seal puutusime meie neli kokku — Emand Klaara, Charles ja meie mõlemad — meie armastuse peale!

Palomiita pani oma käsiwarred mu kaela ümber:

„Oo minu Hanns, kuidas sind armastan!“

— — Ainult kaks kuud, siis pidin tagasi üle wee. Ja nii lubas ta oma täditüttele, et ta midagi „kaasa ei tee“, ei „murutonise“ partiid, ei „wõidusõitu“, weel vähem kontserti ehk teatrit. Ta jäi kodu, — ükski — —

Maakohtunik imestas; arwas wiimaks: „ta armastab wist õnnetult“.

Ent ta oli õnnelik.

Nii läksin jälle kord üles, 18. juunil oli see. Emand Klaara oli juba ära ja Palomiita lamas kui harilikult diivanil.

Ütlešime üksteisele „tere“ ja suudlesime.

Akki, kui minu käsi üle ta meelekohtade libises, ohkas ta; ta näis magawat. Silitin weel paar kord ta otsaesist — ta magas tõesti.

Umbes kahe aasta jookšul ei olnud ma enam hüpnotiseerinud, wiimast korda Münchenis — ja mäletad, Eith, seal oli see ju meie igapäine mäng.

Palomiita magas. Ma wabastin ta juuksed, mašsin oma pea ilusa käskijanna juuksisse.

Kõlises kell. Ihmus emand Klaara, ta jäi täna meie juure. Ja nüüd hüpnotiseerisin Palomiitit jälle ja jälle, ta oli suurepäraline medüum.

Iga käsu täitis täpipealselt, deklameeris, laulis, mängis — meie oleks wõinud nii näitelawale minna.

Emand Klaara oli waimustuses.

Järgmisel päewal ilmusin jälle; ja kui meie kahekeši olime — wäike käepigistus — „Maga kallike!“ ja ta uinus. Mind waldas enneolemata magus tung teda oma kaisu haarata, nii magades.

Liikumatus lebas ta seal. Suudlin ta lokkisi, silmi, suud, käsa. Ja siis — ma teadsin waewalt, mis tegin — awasin ta kuue ja katsin suudlusiga ta walged rinnad.

Ja igapäew uinutasin teda; kui meie aga ükski olime, igapäew.

24. juunil lõõmendas päike. Ja sel päewal tormas, peksis mu weri, pöörasemalt kui kunagi enne. Tulin Palomiita poole. Emand Klaara läks; tema suikus mu kätel. Siis sündis see. Ma wabastasin ta riietest, wõtsin kuue, järgi, kõik wõtsin temal ära. Ta ei liigutanud end. Ja siis wõtsin ta magusa süütause. —

Ta ei liigutanud ennast, ta silmad jäid kinni. Ainult wäike karjatus tungis ta huulilt. Karjatas, nagu seda teeb teder, kellele mu kuul kerretungind.

Sest ajast olen Palomiitit waewalt ärkweel näinud; olin ta juures, uinutasin magama. Mõni päew hiljem käsutasin teda:

„Kuuled sa mind, kallis? Ma tahyan, et mind täna öösel oma poole lasjed, pead püüdma majawõtit saada, enne kui oma tuppa lähed. Kuuled sa? — Täna öösel kell 12 wõtad wõtme, seod ta pika nõõri külge, selle riputad sa aknast wälja. Oma toa ust ei lukuta sa mitte; sa jätab lambi põlema, märgiks, et mind ootad. Kuuled sa, mis sind käsin? Sa — teed — seda — kõik!“

Palomiita wärises, ta alasti kehja lödises mu kätel.

„Kuulsid sa mind? — Teed sa seda?“ Tema „ja“ kõlas wastutahhmitist, sunnitult. Ma ei pööranud selle peale tähelepanu. Kell 12 ruttasin Lõssi tänawalle. Waatsin üles, ta aknad olid walgustud. Ronisin üle aia. Tema toa kohal rippus wõti; käskusin paela wõtmega alla, awasin majaukse, ruttasin üles treppidest — teisele korrale. Tema toa uks oli awatud. Ta istus poolalasti asemel. Ta pilgud kõnelesid investust, uskumatust. Ta näis arwawat, et näeb und awat silmil.

Et unenägu kinni hoida, sulus silmad.

Kiirelt kargasin ta juure, üks sõna, üks hingamine: ta magas.

Hoidsin teda kätel ilusa öö.

Ja järgnewa öö ja jälle järgnewad ööd — üksteist haruldast, muinasjutulist ööd. — —

10. augustil pidi ta ära reisima. Baden-Badenis ootasid teda onu ja tädi, kelle seltsis siis reisu Genuasse jätkama pidi ja sealt kodumaale. Awaldasin soowi kaasa sõita Baden-Badeni, ent ta ei tahtnud seda; siis palusin, et Baden-Badenist weel tagasi sõidab, üheks päewaks ainult, paariks tunniks. Lõpuks nõudsin talt seda hüpnoosi abil. Ta lubas.

Kartsin ta ärasõidu pärast, siis olin ükski, isenešega, oma hirmsate mõtetega!

Hommiku kella feitsmeni olin tema pool. Siis ruttasin kodu, suplesin, wahetasin riideid. Kell üheksa sõitis, wiisin talle jaama illi.

Jällenagemiseni homme õhtu!“ hüüdis ta. Siis oli ta läinud. Jättes jumalaga maakohtunikuga ja emandaga, tuikusin läbi tänawate.

Ja nüüd algas see. Ta ronis rindu, nõõris kõri, haaras tuliste sõrmedega mu otsaesise ja süttis mu silmad pealuus. Ta piinas, materdas mind uskumatult.

„Mu Jumal! Mu Jumal!“

Püüdsin end rahuldada — „Pahy — sina — ja südametunnistus!“

Aga see ei läinud.

Mul pidi keegi olema, kes mind minu enese eest kaitsaks. Kargasin esimesele möödasõitvale wankrile ja sõitsin Charles'i juure.

Spezi oli kodus, Jumal tänatud! Ta lammas weel woodis; asetasin end woodiäärele.

„Noh, poisjs,“ hüüdis mulle wastu, „ja näed hirmus hädawarefena wälja! Mis on siis lahti?“

„Küll ma juba ütlen, Spezi, jäta mind juba! — Sa tead ju, et teda armastan.“

„Keda siis?“

„Lambapea! — Palomiitat!“

„Hm — ja — see näib nii!“

„Ja sa tead ka, et ta mind armastab?“

„Hm — m — wäga wõimalik!“

Ja nüüd jutustasin talle kõik, mitte ühte peensustki ei jätnud ütlemata. Kõnelesin, kuidas teda hüpnootiseerisin, kuidas teda unes eksitasin, kuidas ma öö öö peale tema juures olnud.

Kui lõpetasin, waatasin talle otse. Mulle tundus, kui peaks talt karistaw otsus tulema. Ta kohendas end. Siis — pikkamisi: „Selle taga seisab — wangimaja!“

„Pahy — wangimaja — see piinab mind, kuradit. Aga üht oled sa unustanud,“ Spezi, ma tegin kõike ja ma — armastan teda! Ja selle pärast seisab selle taga minu jaoks — nõdra-meelne!“

Siis kargasin üles, toast wälja, kodu. Ja nüüd elasim üle paar tundi, oi Eily, nii hirmsaid, kibedaid — — — tead sa, Eily, ma õppisin tundma, kuidas mõrtsukal on, kui ta teadmisele jõuab, mis ta korda saanud.

Kell 12 tuli Charles. Märkasin teda, kui käed mu õladele pani.

„Tule kaasa,“ ütles ta, „meie tahame wälja sõita.“

Ta wedas mind wälja. Peale lõunat wõttis mind kaasa maale, õhtu kuhugi tingel-tangelile, siis kõrtsju.

Sõnagi ei lausunud ta „sellest“.

Saatis mind kodu, jäi sinna kuni ajemele heitsin. Siis andis mulle kanget unepulwert. Lõhkus waid siis, kui juba magas.

Kui ärkasin, istus jälle mu ajeme ees.

„Wiimaks ometi,“ hüüdis, „ootan juba peale tunni sinu ülesärkamist! Kuule,“ jatkas ta, „ma olen selle asja mitmekülgsest läbi waadanud, julle

jäeb üksainus abinõu! Täna õhtu tuleb ta tagasi, ütled sa! Tähhendab, mine sinna ja ütle talle kõik!“

Kohkusin tagasi farnase mõtte ees.

Kuid tundsin siiski, et see nii õige on.

„Teed sa nii?“ küsis.

Lubasin.

Kell kuus olin Lossi tänawal. Ta oli juba tagasi ja wõttis mind wastu palawate suudlustega, waewalt sain end wabastada ta kaelustustist.

„Palomiita, jäta, pean sulle midagi ütlemata!“

„Siis ütle!“

Aga see ei läinud korda. Jooksin kui pöörane tuba mööda, ma ei wõinud seda ütelda, ei wõinud. Mu käed wärisesid, eksisid ümber taskuis. Kirjutuslaual lebas kiri, wõtsin selle, käristin kildudeks, toppisin tasku. Wõtsin pliaatsid, sulpead, purustin kildudeks.

Palomiita lähenes mulle.

„Mu armas poisjs!“

Pisarad tungisid mul silmist, ta suudles need mu põskilt ükskhaawal, pisar pisara järgi. Kui ta mu huuli suudelda tahtis, põiklesin kõrwale.

„Lase mind, sa ei tea, keda sa suudled! — Lase mind — ma ütlen sulle kõik — kõik!“

Ma jutustasin talle, mis ma teinud, surut huulil, mahasöödud silmil.

Olin lõpul pihitimisega, ei julenud talle silma waadata.

Wiimaks tõstsin pilgu.

Ja seal nägin ta huulil naeratuset nii iseäraliku — imelikku — kuratlikku naeratuset.

Pilgukski ei jäänud ma tuppa. Ta hüüdis mulle järele:

„Hanns! Kallim! Hanns!“ Ma ei pööranud selle peale tähelepanu.

Kodu ootas mind Charles.

„Noh?“ küsis.

„Tegin sinu soowi järgi, tunnistasin talle kõik, kõik! Kui ma lõpetasin — — naeris ta!“

„Ja —?“

„Ta naeratas, ütlen ma sulle! Selle naeratusega ütles mulle, et ta kõik teadis, et ta mind petnud, nii häbematast petnud, kuidas üks naine kunagi üht meest petnud pole!“

Surusin rusikad tasku... — Seal tõmbasin taskust kortsus paberi wälja.

Istusin ja seadisin paberiribad hoolikalt kokku, ümbriku ja paberi.

Oli Palomiita kiri Klaarale, mis ta eelmisel õhtul Baden-Badenist kirjutanud.

„Sa pead minuga lugema, Spezi!“

Meie lugesime:

Armas Klaarake,

pean sulle kiirelt ühe rõõmustawa uudise ilmutama. On wiimati seal! Kui ma täna hommikul tädit ja emat teretanud ja kiirelt trepi mööda üles jooksin, tundsin äkitselt terawat valu. Omas toas panin tähele, et ma üleni werine olin. Nii on wiimase kahleksa päewa kartused Jumal tänatud asjata olnud!

Loodetawasti ei märganud sinu mees täna hommiku midagi; Hanns läks alles kella seitsme paiku minema ja selle juures nagises trepp nii inetult.

Kui ma nüüd ära lähen, Klaarake, siis ära mõtle minust mitte halba. Sa aitajid mind ju nii truult, kuigi ja mind mõnikord tublisti läbi sõimasid.

Klaarake! Waata, ma olin ju põhjatu kergemeelne ja olen oma neitsipõlwe ja oma nooruse ära kirkunud, lühikeste, mõnenädalaste õnne pärast! Aga ma armastasin ju teda, nii piiramatult, nii äraütlematult. — Nii siis, ära ole pahane, Klaarake!

Homme õhtuni.

Sinu Palomiita.

P. S. Kui Hanns'it näed, siis suudle ta armsaid silmi!

„Ta on sind väga armastanud!“ ütles Spezi. Ma ei tea, mis ütlesin. — — — — —

Ela hästi, Lih!

Saksa keelest tõlk. Otti—

—o—

Nalja tilgad.

A.: Miks pügawad meie kirjanikud wiimasel ajal, habemenoaga omi päid?

B.: Sellepärast, et kiri käib: „Kumarda kulu-päid!“

—ti—

A.: Kellele on kewade kardetaw külaline?

B.: Meie kunstijüngeritele, sest nende taskud tunnewad siis külma.

—ti—

—o—

Annetused.

„Suur tänu Holstre emand, suur tänu! Küll ma juba ära tasan!“ sõnas isand Kummelpuu, perenaiselt wõipüti ja leiwapätsi wastu wõttes.

„Ennäe nüüd asja, mille eest tänada; eks teil ole mu lapstega küll tüli olnud, ja waewa olete ta kallal rohkem näind, kui lihane isa, ja ega te temast weel lahti ole, kes teab kui kaua tema kallal weel waewa näete.“

„No, mis sellest nüüd rääkida, eks see ole meie leib,“ ja wanaeidele meeleheaks lihas: „pektegi on teie poisjs kaunis hea arusaamisega, usuõpetus küll natuke lonkab, aga selle arstine warsti wälja.“

Eks tehke siis, mis teie wõimuses, küll ma teid meeles pean!“

Nähes, et õpetaja poolt wastust pole, seadis pearäti lõua all hoolikalt sõlme, kõhatas ja minekut tehes sõnas: „Ja ega ma taha auliku kooliõpetaja härrat kauem tülitada, teen parem minekut ... näe loomad waja tasuda ... ja jumalaga siis auliku õpetaja härra ... jumalaga!“

„Jumal kaasa, Holstre emand! Jumal kaasa!“

Külaline lahkus rõõmsas lootuses, et kooliõpetaja ta „meelehega“ „heameelega“ tasub.

*

Koolitoas sündis järgmine lugu:

Oli usuõpetuse tund. Koolipreili asetask end puldi toolile istuma, äkitselt kargas kihjatusega kui ussist salwatu istmelt ja tormas tagasiwaamatatult klassitoast wälja.

Lapsed, kes koolipreili isesugusele teguwiihile seletust ei leidnud, jäid talle imestusega järele waltima.

Waikus.

„Ei tea, mis talle juhtus?“ küsis wiimaks keegi sõinal naabrit.

„Ta kõht jäi haigeks!“ kajas wastus, millele küsija ja siis terve klassi naer järgnes.

„Mis te tühja üle naerate!“ tähendas üks poistest, püüdes häält wõimalikult mehelikkaks teha, näole tõsiduse ilmet andes. „Kõht ei walutand ühti, aga istumisekoht walutas küll! Tahate, ma ütlen, milles lugu seisab?“

„Ütle! Ütle!“ wastati mitmelt poolt.

„No taha siis! Ma räägin!“

Rääkija astus, koolipreili kõnnakut järelaimates, puldi juure.

Oodati hinge pidades, mis nüüd järgneb. Ent pois ei mõtelnudgi rääkida, vaid põialt suu peale surudes vaikis, kuna teine käsi toolipõhjal ümber eksis.

„No räägi ju, Holstre pois, mis sa ootad!“ nõuti kannatamatult.

„Käes!“ hõikas äkitselt ja käsi, mis toolipõhjal eksis, tõusis nüüd kõrgele üle pea.

„Mis on käes?“ „Ära narri!“ „Räägi ometi!“ kiskendati läbifegi.

„Poisid!“ hõikas Holstre Ants, „waadake siia!“

Poisid ei näinud aga, mida Ants näitas, jooksid pinkidest välja ja kogusid endid puldil istuja ümber.

„Waadake, mis see on? Mis asi?“

„Nõel!“ wastati nüüd pettunult, sest loodeti midagi iseäralist näha!

„Nõel jah! Aga kas teate, mis see nõel tegi?“ küsis Ants iseteadwalt ja kaaslaste näoilmeilt põnewust lugedes sõnas saladuslikult:

„Waadake, poisid! Selle nõela seadisin toolile ja preili istuski selle otsa — tšufsdü!“

Ühed naersid, teised pahandasid sarnase rumala teo üle.

„Mis kometit te mängite!“ noomis üks suurem pois, „ega see naljaasi ole nõela sisse istuda ja sina Holstre pois saad alati niisuguste karutükidega walmis!“

„Mis sa seletad, ega's ma ilmaasjata pan'd, näe maksin talle kätte, kes käskis teda mulle piibloost „2“ panna ja milks ta mind ükskord „piilami eesliks“ sõimas, kui ma tundi ei oskanud!“ püüdis Ants oma teguwiiji wabandada.

„Hullem oled weel kui piilami eesel, kümme kord hullem ja rumalam!“ wastas noomija juba ägedamalt.

„Jse oled „eesel“ ja jõhwnina oled, muud ei oska kui nuuskida ja kooliõpetajale üles ütelda, mis teised teewad,“ wastas Ants.

„Ants, kas jätad! Kas lased ennast sõimata!“

Ants ei wastanud midagi, haaras puldilt tindipoti ja selle sisemust noomijale wastu nagu wistates sõnas: „Mine nüüd kaebama, jõhwnina!“

Nüüd lõpes teise kannatus. Haaras Antsul jalgadest kinni, kiskus selle jalgupidi puldilt maha ja lähemal silmapilgul rabelesid kaks kangelast tolmusel põrandal.

Kuuldus waid ahkimine ja aitamine. Teised saatsid wõitlejaid põnewate pilkudega ja parastustega.

„Peedu anna talle, anna talle walu!“ hõigati suuremalle, kui see Antsu turjale roninud.

Praegu haaras Ants wastasel hammastega sõrmest kinni...

„Poisid! Mis mäng siin on!“ kajas äkitselt läbi klasjitoa. Dotamata hääst kuuldes kohkusi poisid ja jooksid üksteist tõugates oma kohtadele. Hüüdjaja oli kooliõpetaja.

Põrandale jäid waid Holstre Ants ja Ojawesi Peeter.

„Kas teie ei tahagi kuulata!“ küsis õpetaja põrandal rabelejatel.

Ants kargas püsti, kooliõpetajat enese ees nähes puhkes äkitselt nutma:

„Kooliärra! Ojawesi Peet pekksis mind! Ai—ai—ai!“ hõigas siis, käega pead silides.

„Miks ta sind pekksis?“

„Ma ei tein'd talle midagi, aga ta pekksis!“

Waheajal oli ka Peedu end püsti ajanud, ta juuksed olid sassis ja nägu tindiga määritud. Nüüd silmas teda kooliõpetaja.

„Miks sa teda pekksid? Ja misjugune su nägu on?“

„Ega's ma ilmaasjata pekksnud, watas mulle pudelist tinti kaela!“

„Ei walanud ühti, ise kukkus!“ kaitstes end Ants.

„Poisid, kuidas lugu oli?“ pööras õpetaja küsimusega klasji poole.

„Watas jah! Watas jah!“ „Ei walanud ühti!“ wastati mitmelt poolt. Lapsed jagunesid kahte leeri.

Järgnesid pikad seletused ja küsimused; arutati weel „nõela lugu“, millele otsus järgnes:

Nii Ants kui ka Peet kutsuwad emad kooli. Ants sellepärast, et preili toolile nõela pani ja Peedu sellepärast, et Antsu omawoliliselt pekksis.

*

„Noh, kulla kooliärra, eks ma ütelnud, et te mu poisiga weel waewa näete; tõin teile kümme-kond mune; näe kanasi on ja munewad teised pea kõik, ega siis munadest puudu ole!“

Kooliõpetaja mõtted näisid mujal olema, ta ei wastanud midagi.

„Noh, eks õpetajaärra wõta nüüd ikka, ja küll ma Antsule ütlen, et ta teinekord ennast parandab!“

„Ega see ilus lugu ole, preilile tooli peale nõela panna, aga ta sai ka oma karistuse Peedu poolt kätte ja lapse asi, — saab wanemaks, läheb

targemaks, püüame koolipreiliga teda ärasepitada!"

„Katsuge jah, aulik kooliõpetaja härra, minu jõud ei aita, aga Ojaveski Reeda pois on tõesti häbemata, wai tema tuleb minu last lööma, talle kuluks soolane keretäis!" ja poolpahaselt lahkus Holstre eit, munakorwi kooliõpetajale unustades.

*

„Olgu nüüd, kuidas on, aga see on lubamata nähtus teist peksta!" sõnab Kummelpuu Ojaveski eidele, kes käsu peale kohale ilmunud.

„Minu pois kedagi ise peksuma ei lähe, juba talle enne kurja tehti ja tindiga wifata ei tohi teda Ants ka mitte, see oli poisile paras, et nahatäie sai!"

„Lubage, Ojaveski emand, tindiga wiskamine on ikka nagu naljapära, ega see hoiu tee, aga löömine, — seal võib teine eelüks ajaks saniks jäeda ja ülepea on teie pois kaunis suur wõrukael, usuõpetuse tundidest puudub alataja, kui küsi talt „et mis sa piiblisoo tundi ei tule?" siis wastab lihtsalt: „et eit ja taast ei käsi, ja et see piiblitugu pollagi muud kui tühipaljas ajawõide!" ; noh mis teie selle kohta ütlete, emand?"

„Mis siin nüüd ütelda, ega's ta suur asi ole, see piiblitugu, aga ülekohut poisile ikka teha ei tohi!"

„Ah teie annate poisile veel õigust, no siis ma ütlen, et teie poisijätk küll õiget inimest ei saa ja parem oleks, kui ta seakarja panete."

„Ega õpetaja härral mu sigade karjase eest nii muretseda ei maksa, selle eest muretsen isegi, aga seda ma ütlen, et tühja asja pärast inimest töö juurest ära kiskuda ka ei maksa. Ja poisijätk koolist wälja wifata — seda ka ei tohi, wai arwate, et seadust pole!"

„Palun mitte mu kallist aega raisata, küll teinekord räägime edasi!" ja õpetaja lahkus toast. Reet nähes, et midagi teha pole, lahkus.

*

Tunnistused anti wälja.

„Holstre Antsu tunnistus ja ülespidamine on eeskujulik ja hea," sõnab õpetaja: „püüa tulewal talwel veel „eeskujulikum" olla ja wii nüüd oma wanematele palju terwiisi ja ära ja „usuõpetust" unusta, sest selle peal põhjeneb su tulewik!"

Ojaveski Peedule pole mull muud ütelda, kui aga seda, et sinu ülespidamine „wõimata halb", et sinu wanemaid aga mitte kurwastada, panime

sulle „elukombed — 3". ja waata, et sa tulewal aastal end parandad, piiblitugu on full — „2", ja seda ma sulle ütlen, kui see weel kordub, siis..."

Wäljas ootas Holstre eit wõipütiga.

—Otti—

—o—

Kuidas meie telefonid töötawad.

„Krrr ... krrr ... —"

„Sinna keskjaam..."

„Preili, olge nii lahke — lubage sada kolmkümmend kaks, — üks sada kolmkümmend kaks... Jah! Walmis? Tänan!... Krr ... krrrrr... Hallo! Kust teie räägite? Sinna mustuse wäljaweo äri? Jumaluke, minul oli linnawalitsust tarwis. Palun, kõlistage ära."

Kr ... krr ... krrrr ...

„Siin seewiabrik. Kui palju? Poolteist puuda rohelist ja putud harilikku? Saab... Jah... Ah hinnad wõi? Hinnad on harilikud ... wanad... Kuidas? Kätte toimetada? Võib kah... Kr... krrrrrrr..."

„Frits, kas sina oled? Ahah! — tere hommikut... Kus sa eila õhtu käisid? Mis?.. Mustas kasjis!.. ha-ha-ha... Jumaluke, kui naljakas sa oled!.. Mis? Artur on wihane?.. Ei lubanud enam tulla ... Jumal temaga... Eks leidub uusi anisi jälle... Hallo!.. Hallo!.. Mis te wahete segate... Frits ... Frits—i—i—da ... a..."

Kr ... krr ... krrrr ...

„Ah sina oledki see närukael, kes minu naisega Kadriorus kurameerimas käib... Hobuse unenägu niisugune ... waresewihitaja... Pipraks jahwatan su, kui mulle piisku juhtud... Mis? Mis teie, preili, seal wahete ütlesite?.. Telefoni läbi on sõnamine keelatud... Käige kuradile kõik... Pär-gus-s-s-e min — — — ge — ee!..."

Kr ... krr ... krrrr ... Hallo!.. Kust räägite...

„Preili, lubage üks sada kolmkümmend kaks!"

Hallo... Hallo... Hallo... Hallo—o—o!..

„Kas räägite weel?.... Rää—ägitte

Kr ... krr ... krrrr ...

Leon-Hart.

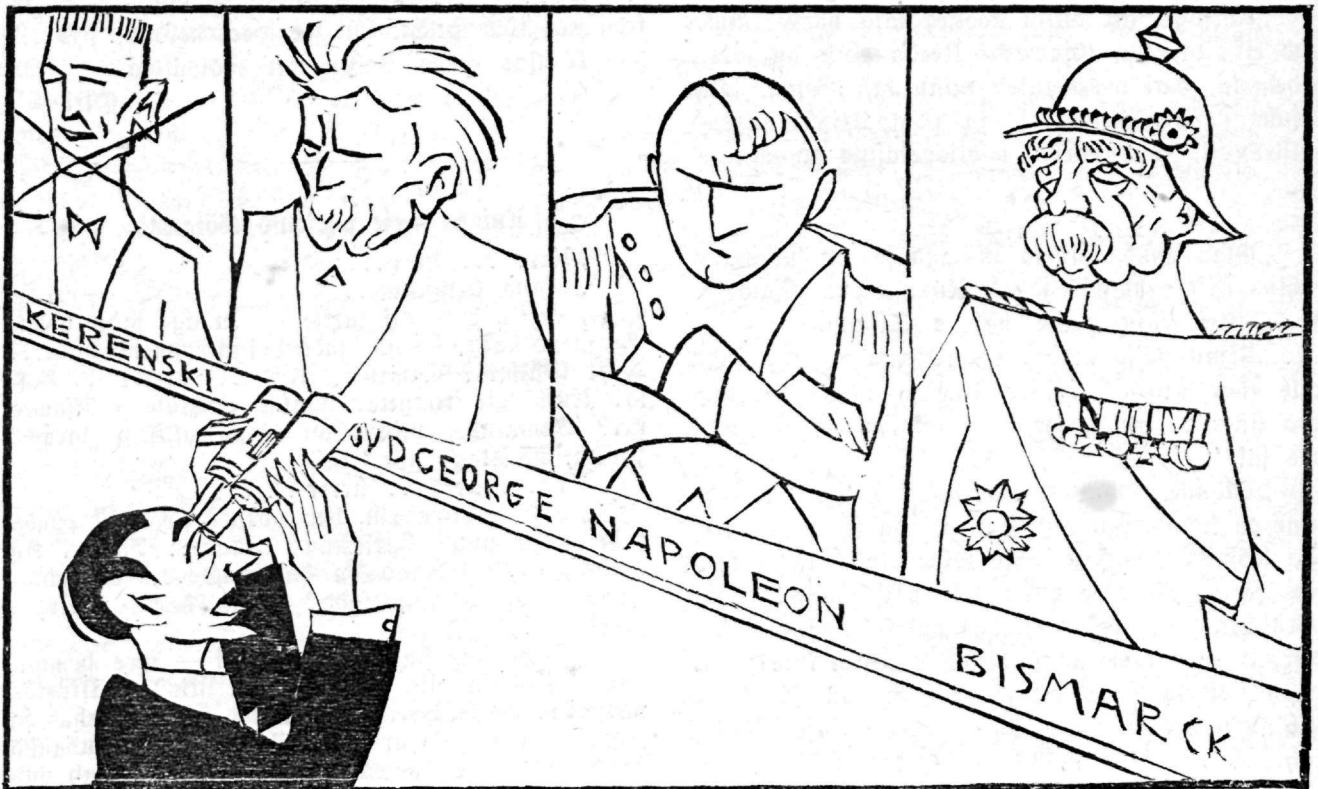
—o—

Esimest horda sennas.

Maamees (wõõrastemajas, kus elektriwalgustus): „Noh, küll om weli jant selle lambiga, juba puul tunni ku n'aksse puhkime, aga ikki wiil ei kistu tene... (Mõtleb.) Üts kikk, mes sii tilluke laasinäru ikki massap — lüün tõsele mulgu sisse ja jös puhkan tule ää."

—o—

MEIE WALISDIPLOMAADID.

Esitaks õpitakse põhjalikult tundma kõiki poliitilisi suurwaimu

Autor-kupletisti Kuu Warju uuemad päewasünd-
muste kupleed.

„Inimese elu seisab juhtumistest koos —
Nagu mõnes wanaaegses muinasjutu loos,
Räägitaks', et mõni ennast jälle üles poos,
Põhjuseks tal olnud selleks tühi tikutoos!”

::: Hi—ha muinasmaa — ära igand ja,
Aeg sul oleks juba ka —
Ära kaduda!

Hi—ha muinasmaa — ära igand ja,
Teised põnewusega
Ootawad korda!” :::

„Tallinn suure linna ilme omandanud nüüd,
Mis on olnud linnasakste kauaegne püüd,
Mööda Narwa maanteed liigub juba meil „tram-
wai” —

Kui ja tahad sõita ta'ga — siis kümme marka oai!

::: Hi—ha Eestimaa — imeline ja:
Alles liikus tänawal
hobuse konka!

Hi—ha Eestimaa — imeline ja:
Nüüd wõid trammi istuda
Ja las' lennata!” :::

„Iga kooliplika jalasoow on nüüd korsett —
Sest ei kolekalliks läinud rinna täite watt,
Kooliga siis tehtakse üks wäike Soome sõit —
Ja siis oled hinna poolest natukene wõit!”

::: „Hi—ha Eestimaa — imeline ja:
Millal saab su pinnalt ka
Odawalt kaupaa?
Hi—ha Eestimaa — imelik ja:
Soomega ja iialgi
Ei wõi wõistelda!” :::

—o—

Abielumees.

Weel seisawad meeles mul need ajad,
mil wiinajoomist keelati,
ja kinni pandi joogimajad —
ma mõtlin, — eluotsani...

Kuid ei — nüüd juba ammu lahti
meil restoraanid ja cafeed,
kus enne ainult salamahiti
wõis juua konjakit ja teed.

Kui läksin enne hilja koju,
siis naine kirus, tõreles —
nüüd karjun eemalt: „wait ja toju,
ja unustad, kes peremees”.

Nüüd seadusliselt wõime juua —
pea wintis, tuju mõnus, hea...
ja keeluseadust üles puua —
meil neeluseadus küllalt hea...

Leon-Hart.

ja siis töötataks» täiesti eestipäraselt.

mülka mardi roahejuhsumised Unnas ja maal.

(2. järg.)

III. 5W!p«gri«se.

KM puikles Mart kätega, feiilliputas jalgega,
ppüüdes lennata wangiwõtjate käppade wahelt wa-
bastada, aga: „Itus jõud, soal wõit“, seda aimlas!
Mart isegi

Aga kuidas see kõik nii ruttu möödub, sellest ei jõudnud Mart esialgu aru saada:

„Ma näen ... ma liigun ... ma kuulen... kuulen plaginat,“ ja Mart naeris jälle.

Oma sirulolewaid jalgu nähes jõudis Mart otsusele, et tema ise ei liigu, waid liigub midagi muud, mis teda ligi weab, kui koolijüüsi liidre- mehe täispuhut löökfonad; mik's see kõik nii sü- nib, seda ei oskanud Mart enesele selgeks teha, talle olid — füüsilised liikumise seadused sama wõõ- rad kui mõnel agronoomil põllumajanduse sea- dused.

„Plaks! plaks!“ kajas eestpoolt. Plaksatuses tundis Mart temale juba tutawat piitsalööki ho- buse turjale ja nüüd sähwas tal pähe teadmine: „Ma sõidan!“

See wiimane leidus ei sünnitanud enam nalja, see oli nii loomulik ja iseenesestki mõistetaw, sest jõitnud oli Müllka Mart omal esuajal kaunis palju.

„Aga kuhu?“ „mispärast?“ ja „kes teda sõidutab?“ — need küsimused olid Mardiile auteks trumpideks.

„Kes pagan mind sõõdab?“ kähistas ta ene- selegi ootamatult ja imestas oma küsimuse üle, sest tõepoolest ei tahtnudki ta küsida, waid mõ- telda ainult, nii omaette ja oodata, „et kuhu's ma's õieti jõwwan,“ praegu meeldis talle ootamatus.

Ent teda oli kuulnud, sest äkitselt sõnas keegi üsna Mardi kõrwa ligidal:

„Ah! ärkasid jo, no, kuidas tunned?“

Mart pani nüüd tähele, et ta mitte ükski ei ole, waid weel keegi teine ja wõib olla ka kol- mas ja neljas temaga ühes sõidawad, kuid see polnud tähtis.

„Rjeet ae! Kas sa sõõdab?“

„Mis Reeta sa taga ajad?“

„Oma naest, noh!“

„No oota sa, küll sulle näidatakse naist, wõi wigurdama tahad hakata, mölgus!“

Sarnane ütlemiswiis wihastas Marti, tema, kes kunagi kellegile halba sõna pole ütelnud, alati enam waikinud kui rääkinud, nüüd aga sarnast häbematuist kuulma pidi ja täiesti ümsüütalt, seda ei suutnud ta kannatada.

Midagi õige kibedat kogus keelele, ta tahtis häbematuile wastata, aga waikis.

„Ja mik's ma üleüldse siin olen? Kes sunnib mind siin wedelema? Lähem parem ära!“ mõtles Mart endamisi, ei maksa riidu norida, ent ta mõtles nii walgust, et see ka teistele kuulda oli.

„Küll sulle minnakse, wõllaroog!“ anti talle ootamata wastus.

Wiimane ütelus ajas wanamehe kopsu üle maksa. Mart tahtis liikuda, tahtis tõsta oma käit, et sellega tülinorijaid karistada, aga leidus, mis Mart nüüd iseenese juures tegi, ei sünnitanud talle enam naeru.

Ta tundis, kuidas ihukarwad wiimaseini püsti tõusid, külmajudinad ta kehja wärisema panid, ta leidis, et ta „käed raudus“ olid.

Tema, Mart Müllka, käed raudus, aga mik's pärast?

Mart kirus ennast, mik's ta enne mõtte peale ei tulnud, et tal käed on, siis oleks wast abinõu leidnud, kuidas neid wabastada, nüüd aga... „ja mik's ma nad üleüldse ligi wedasin, oleks wõi- nud parem koju jätta, siis poleks nad wähemalt raudus olnud...“ sähwas mõte läbi Mardi pea.

Silmapiilgu pärast leidis Mart, et „niiwijji mõtelda olla suur rumalus ja patt, sest mis sulle külge pandud, seda ei tohi ilma paniija nõusolekuta maharaputada“.

Mart ohkas.

„Aga kes pani?“

Pikkamisi selgus wanamehele, et ta „Mustas Kasjas“ käinud ... et ta „karapintslikuid“ tüh- jendanud ... seal teda kinni wõetud ... toas tiri- tamme kaswatanud; kuidas sattus ta aga woori- mehe peale ja kuhu ta sõitis?

„Kuhu mind weate?“

„Kannata agä, küll warsti näed?“

Waikus. Kuuldus ainult hobusekapjade pla- gin ja wankrirataste mürin.

Mart hakkas aimama, et asi mitte hea poole ei tüüri; ta pidi siit minema saama, enne kui weel midagi halwemat juhtuda wõis.

„Kõik rattad käima, aga wiimaseini,“ ent ta mõtles walgust, teda kuuldi.

„Jäta oma löökfonad enesele, ega sa praegu kommunistliit manifesti loe, pealegi on ju rattad peas wiimaseini roostes ja mädad.“

Mardis tärgranud elulootus suri, kui walit- fuse määrused paberille. Ta ohkas. Ohkas walu- falt, pettunult, kui ametnik, kes ajalehe weerult lugenud, et tema poolt wäljalastud „wiiesajased“ enneaegu sünnitatud ja teda peagi ühes walulastega pipardatult aia taha saadetakse. Kadus wiimane lootus.

Äkitselt sähwas mõte läbi Mardi pea.

„Katsun maksta, ehk lasjwad tahti!“ ja ääri- weeri mõõda püüdis Mart kroonusakste südameid sulatada.

„Aulikud jaksad, kuhu's te mind tirite,“ ai- gas Mart juttu.

„Küll sa juba näed!“

„Mis te mind, rumalat matsi, weate, rikute iseeneste sõrahu ja tülitate endid pealekauba.“

„Ära loriſe, wõllaroog, ega wigurda, teed en- nast lohimaks kui tõepoolest oled!“

„Mis siin nüüd wigurdada wai, aga näete isegi, mul pole jo midat süüdi, pole ma jo midat kurja teind, ei kondribanti widand, ei wiina põle- tand.“ Mart pidas wahjet, tahtes kuulata, kas jaksad midagi wastawad. Et aga häältki wastaste poolt kuuldawalle ei tulnud, jatkas ta edasi: „Ja maamaksu õiendasin kalsi wast üüri- keſe aja eest.“

Jälle waikus.

Mart arwas, et wõõraste isandate südamed seega soojemaks läinud ja nad nüüd järele mõtle- wad, ent jatkas juba julgemalt:

„Et ma sinna „Musta Kassi“ läksin, ega see siis midat tee?“ Mardile tuli jälle Reet meele: „Ei tiia, mes mo Rjeet küll tjeeb!“ ja ohke, sügaw ja südamlük kui wäinud hingekarjase „aamen“ kirikus, tuli kuuldawale.

Kuid näit taga nutta, see ei aita Marti ühädast ja praegusel silmapilgul on see mõõduandew tema hingepiina lõpetusele, seda sai Mart aru, ja wiimseid julgusekübemeid ühuurgastest kokku kraapides sõnab:

„Wäga aulikud ärrad, teie olete ennaft miorumala matši perast palju tülitanu, ma läheks paremb ja otsiks üles oma naise, see ei oska üitspeenis ülepea siin linnas wõõra rahwa hulgas käia, ja siis me sõidaks ää ja siis ei oleks teil ka mioga tüli ja wõiksite ka kodu minna ja...“

Sõnad jäid kurku peatama, see, mis nüüd järgnema pidi, oli otustandew tema edaspidise saatuse üle.

„Ja siis?“ kajas ootamatult wõõraste poolt. Mart arwas, et kroonusaksad midagi ootawad ja sõnas juba julgemalt:

„Noh ja siis, et teie endid ilmaaegu tülitanu olete, siis ma taskuks teile waiwa aufasti ära.“

Wälja lastud olid kõige raskemad sõnad.

„Mis? Ah maksta tahad meile, et sind wabastaksime, sõber, parem oleks, kui oma wäikse tarkuse tasku pistaks, wõi arwad meid ära osta, nagu mõnda agitaatori! Hoia oma nahk!“

Mart, kuuldes wõõraid sõnu ja ähwardust, kohklaus.

Nüüd kuulis ta, kuidas kaks saatjat omawahel midagi sõstasid.

„Noh, wennas, kui palju sa meile siis maksa?“ küsis üks saatjatest.

Mardi süda läks kergemaks.

„No, ets ma nii pallu maksa, kui ärrad jooiwad, annan kas wõi kõik raha, mis taskus ja koti ka ühes paapritega, laske mind aga wabaks!“

Wastust ei tulnud.

„Wäikimine on nõusoleku tundemärk,“ arwas Mart ja kindel olles, et teda wabaks lastakse, tahtis käe tasku pista, et sealt rahakotti wõtta.

Tal tuli aga meele, et käed seotud olid.

Kuid rahakoti pidi ta kätte saama. Ta wõttis hambad abiks. Ajas kaela ettepoole looka; nuuskis ninaga palitu hõmade wäijul ja warsti tuli hammaste wahel hoitust juur nahkrabatasku nähtawale, mida kroonusakstele jalge ette laskis langeda, sõnades:

„Olge heafs, ärrad, siin on, aga nüüd laske mind lahti!“

Üks isandatest wõttis sõnalausumata rahastaku ja peidutas selle oma riietesse.

Mart ootas, et teda nüüd wabastatakse, ta tahtis neile weel kord meele tuletada...

„Tprrr! tprrr!“ kajas woorimehe pukilt, lõigates Mardi mõtteleenu.

Hobune peatas suure kiwist ehituse ees.

„Astu maha!“ käskis üks isand.

Mart, arwamisel olles, et teda nüüd lahti

lastakse, ei puigelnud wastu, waid nii kiirelt kui see ta pikadasele iseloomule omane, ajas end püsti ja astus troskast.

Wahetajal koputas üks saatjast wärawa pihta, kuna teine Marti silmas pidas.

„Kas te ei tjees jo mo käed lahti, näe, käewarred jo walutawad peris!“ sõnas Mart juba kärstult.

„Küll saab! Küll saab!“ oli wastus.

IV. Pogris.

Awati wäraw.

„Marfs, edasi!“ kuulis Mart kroonusaksa karatama, ta ei saanud aru, et see temale öeldud oli ja jäi seisma.

„Kas kurt oled wõi?“

Nüüd järeldas Mart, et käsk ikka temale antud oli ja püüdis wärawast eemale nihkuda.

„Kuhu nüüd?! Siia ikka! Siia!“ naeris isand ja tagant kõwa mugala selja pihta saades lendas Mart kui takutuust wärawast sisse. Ta leidis end kangialuselt; kuulis, kuis seljataga lukutati wäraw; ja südame ümber tekkis imelik raskus.

Ka pea walutas, ta tahtis kätega üle walutawa otsaesise silitada, ent leidis, et need ikka weel seotud olid. Teda oli petetud.

Mitimest wärawast ja käigust läbi talutati Mart wäiksesse tupp.

Toa sissejead oli samasugune, kui sealgi, kus Mart tulumaksu õiendamaks käis.

Keset tuba oli madal pulkadest plank...

„Ss! tiia, wäspärast kõikides linnamajades niijugufed plangud piaks' mõõda tuba minema, tiatris oli ja maamaksu majas oli ja siin kah,“ et ta aga oma küsimust kõwasti wäljendada kartis, wäikis ta ja waatles edasi.

Plangu taga roheliise kalewiga kaetud laua juures istus prillidega, kurja näoga mees.

„Mis asjamees see on?“ küsis laua juures istuja.

Üks isandatest kõneles küsijaga mõne sõna, mida aga Mart ei kuulnud.

„Mis mees sa oled?“ küsis nüüd laua taga istuja Mardilt.

„Maamiis! Pariwene külast.“

„Mis su nimi on?“

„Mart Ansu poeg Mülgas!“

„Kust pärit?“

„Mülkalt ikka! Mülkalt! Minu isa ja wanaisa ja wanaisa wanaisa olid jo Mülka koha peal ja mina kosiisin oma lalletütre Rjeeda ja...“

„Pole küsinud, keda kosiisid, wasta küsimuste peale. Wasta, mis ametit pead?“

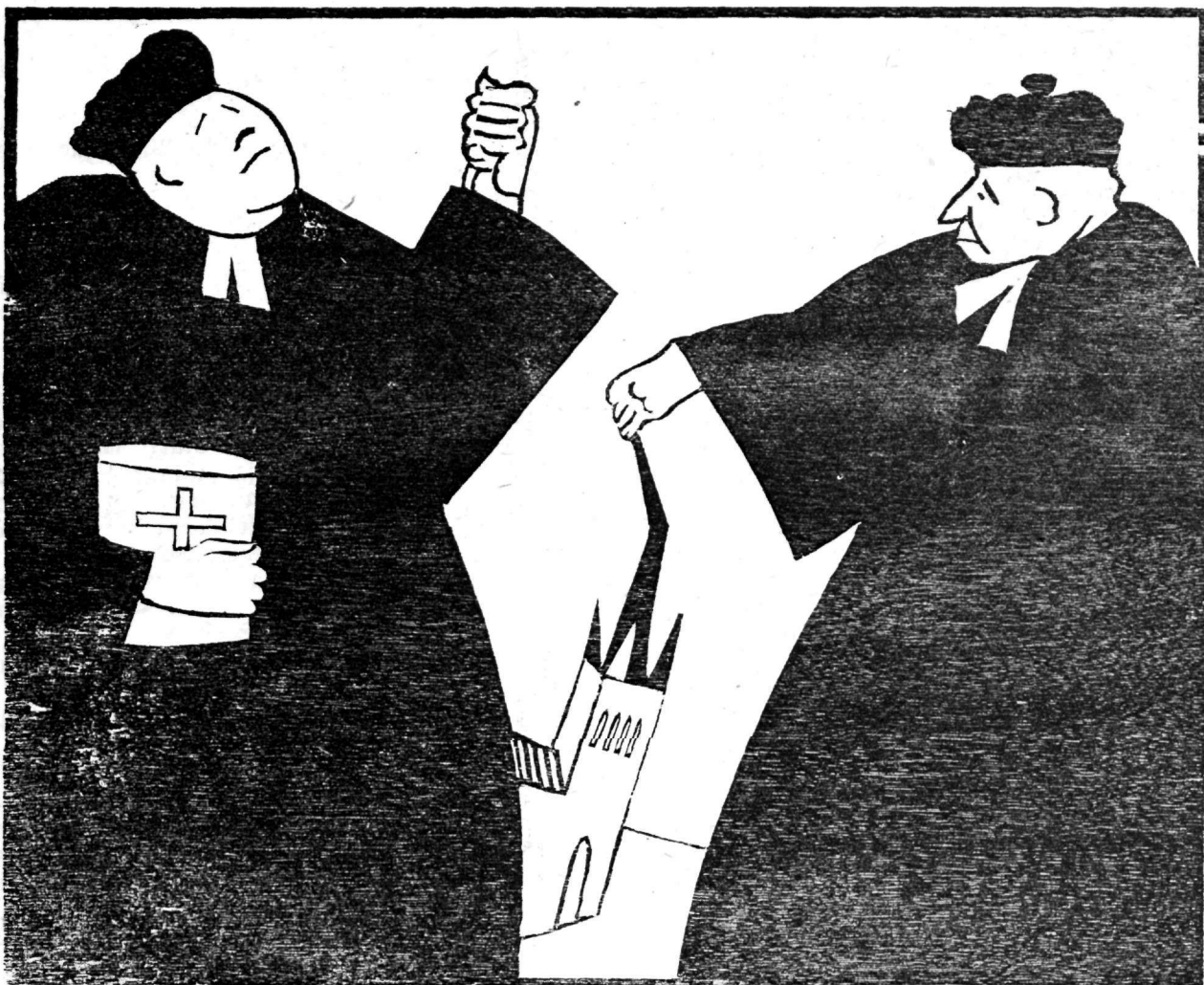
„Põllumiis olen! Minu isa oli põllumiis ja wanaisa ja wanaisa wanaisa ja naise poolt sugulased olid ja...“

„Ära jahwata, wanamees, küll me teame, kes sa oled,“ ja laua taga istuja pigutas kahete kroonusaksale tähendusrikkalt silma, sõnades neile:

„Pagana peenike artist see kommunist!“

„Artist, kommunist“ ja kõik need hirmsad nimed määratasse mulle kaela,“ mõtles Mart, aru

OLEWI TULL

Oh isa tule appi, need eestlased tahavad mu warandust wõtta.

saades, et tähendused tema kohta käisid; ta oli jeda wimmast sõna kuskil juba waremalt kuulnud ja oota... „Kas ei ütelnud ma seda ise ka „Mustas kasfis“...“

„Mida sa podised seal, wasta, mis sa siit linnast otsisid ja kui kaua sa siin juba ümber kolanud ja kus sa korteris oled?“

Nii pika küsimuste jrea wastu polnud Mart ennast ettevalmistanud, ta pea ähwardas segi minna.

„Kas aulikud ärrad ei küsiks nii wäheawall hõrraga, näe wana pea ei wõta jo enam kõike kinni!“

„Ära wiida aega ega wigurda, wasta: mis sa linnast otsisid?“

„Tulin „maamaksu“ tasuma, näe kodu palju tööd, julast ei jaksa pidada, ise käin karjas ja wahel käib Rjeet karjas ja sellepärast ma jo warem si joudnud, näe ilmad koo allwad ja...“

„Ära jahwata, wasta küsimuste peale selgelt ja lühidalt. Kui kaua sa siin juba oled?“

„Kui kaua ma siis olen, näe hommiku alles jõudsin siia ja sõidu pääl oli üks „Musta kasfi“ kunstnik ja...“

„Lõuad pea, molusk!“

Laua taga istuja kirjutas kõik üles, mis küsis, ja jeda aega kasutasigi Mart selleks, et püüdis wõõrastele omaist ausast elust täpiseid ja selgeid kujutusi anda, et tema juütaus parem ilmsiks tuleks.

Wõõrad ei tahtnud sellest nähtawasti kuidagi aru saada ja sumbutasid Mardi sõnad igakord, kui see lõpulikku kokkuwõtet teha tahtis, kurja ja raswase nimetusega.

(Järgneb.)

„Rev. Bote“: Kui teie need moisad ära wotma, siis meie teid ilma piimata jätma!

Nipet-näpet.

Kohtus.

Kohtunik (järjekorras): Sellega siis algat nüüd Mat Wesipudeli ja Tõnis Wiglawarre asja harutamine. Palun sisse kutsuda.

Kaebaja Wesipudel: Ma tunnistan ja tõestan kõige puhtamast südamest, et see mees, see siinane mees, on minu wiglawarre waras.

Kohtunik: Kutsuge teine sisse.

Kaebaja Wiglawars: Ei ole maailmas suuremat warast, kui see häbemata (näitab näpuga Wesipudeli peale) minu wesipudeli waras.

Kohtunik (arusaamatalt): Mis see tähendab? — Kuidas on sinu nimi — „Wesipudel“, ja sinu — „Wiglawars“ (asi läheb veel segasemaks) ja mõlemad olete kaebajad? Jah. (Pealtkuulajate seas naer; kohtunik mõtleb, kirjutab ja sõnab): Asja arutamine saab kuni järgmise kohtuistumiseni edasi lükkatud.

Kaebajad lahkuwad, oma wahel ägedalt waieldes.

(Salateated erikirjasaatjalt.)

Nagu mõnes ringkonnas räägitakse, olla see asi õige terawa iseloomuga. Sel puhul olla kohutunikkude istang ära peetud, kus üleskuuse awaldati, milles kõiki juriste üles kutsutakse asja lahendamaks.

Kui see mitte ei peaks aitama, siis kawatseb „Meie Mats“ soowiawadustega esineda, et selle asja arutamiseks patenti saada, mis siis ka muidugi kiires korras lahendatud saab.

Seni ootame põnewusega uusi sündmusi, mida lähemad päewad toovad. Ja kui teadete saamine mitte juuri õhwrõid ei nõua, siis saab „Meie Mats“ auvastati oma kohuseid asja selgitamise suhtes täitma.

Nip-Näp.

Uued tähed.

Uued tähed, mida cand. math. Rootsman Tartu tähetornis teleskopi abil üles leidis, olla W. Eri niitja eestkostmisel ja wastutusel Emakeese Seltsile järelewaatamiseks saadetud. Nagu kuulda, kawatseb Emakeese Selts neid meie keele rikastamiseks foneetika alal ära tarwitada. (Tähed pidada foneetiliselt olema.)

—o—

Näpped ilmaruumi taugemaist lõppest.

Marji teade.

(Meie erikirjasaatjalt.)

„Nagu kuulda, kawatseada kõik poliitilised erakonnad oma tegewust lõpetada ja „taewa liitu“ astuda.“

„Noh, kuidas see siis nii omieti võib võimalik olla?“

Waata nii: „Taewa liidus“ on ju need kõige kangemad poliitikamehed. Kõigil on teada nende tegewus kirikus, koolis ja kodus, arusaadaw ka taewas. Nii siis võib oletada, et kui kõik „taewa liitu“ astuwad, siis tingimata kord ka „põrgu liit“ maa peale ilmub. Siis algab wõitlus taewa ja maa wahel, millest ja kelle wõidust oleneb terve inimsoo tulewik.

Nip-Näp.

*

Wenemaa tehnika alalt.

(Meie erikirjasaatjalt.)

Keegi insener Basew olla tehnika alal uue ülesleiduse teinud — see on „hiigla pada“.

B. arwab, et ühisele sisseadmine, mis Wenemaal praegu päewakorral, nõuab hiigla toiduwalmistamist. „Hiigla pajana“ tahab ta tarwitada „maailma“, sest „maailm“ olla kõige parem pada kommunistidele supikeetmiseks. Selleko-

hase ettepaneku on ta ka Leeninile saatnud, mida wiimane heaks olla kiitnud. Suppi antawat makseta. Ehk leidub meilgi soowijaid.

Lõpu sõna.

Nippeid ja näppeid siit ja sealt kinni püüda on raske, iseäranis neil, kel näpud weel lühikesed. Hõlpsam oleks neid muidugi „pikanäppudega mees- tel“ püüda.

Edaspidi kawatseb „Meie Mats“ teisele pulgale ametisse astuda, siis muidugi näpud weniwad ja nippeid näppeid omandawad palju mugawama kuju.

„Meie Matsi“ wabanuuskur

Johannes Nip-Näp.

Tallinnas, 27. VI. 21.

—o—

Arsti juures.

Arst: „Kes on kõige kauem ootanud?“

Rätsep (arwedega): „Mina, tohtrihärra, ootan juba teist aastat.“

Nip-Näp.

*

Hoiatuslik.

Professor: „Kuule poisj, ära suitseta mitte, saad wanaks, jäed rumalaks.“

Poisjike: „Tähendab, teie olete wist kah noores eas suitsetanud.“

Nip-Näp.

—o—

Wäikesed soowid.

Proloog:

Mu soowid, nagu Juudamehe äriaknal wäljapandud: suhkru-, jahuhunikud ja tubaklehed... täis uut „esteetikat“ kui kongusninaliste wigadega kirjut kaubalehed — mu soowid on!

On soowisi mul palju juuri, weikseid; on rohkem weel, kui wiinaprunalil ja marodööril ahneid käsa, rahapungasi ja mitmesopilisi käikseid — nii neis, kui soowides on ärapeidet kriukaid, wigurisi, kelmistükke palju.

Mu soowid kurdawad,
kui majaharjal, pleekind
wärwinäljas riigiplagud;
kui „kitsaropalisel“
hooletusse jäetud
wagunite logud...
Nad „peastjat“ ootawad!

I.

Nii waikselt soowiksin:

et klubid, restoraanid
ei oleks marodöörimise
karantiinid;
ja et neil wiinaupund
pikanäpumeestel
saaks päka alla pistet
palawamad miinid.
Ja soowiksin, et 1-se järgu restoraanid
ei oleks „roppustele“ balagaanid,
et nende perepapid „feinid“ „tšhik'id“
saaks Kopli haigemaija
kojameesteks läkit...

Ja sõbral woorimehel soowitaksin ma
ne „takse“ ohje hoolsalt pidada,
liigkasu wiimaks muudab sõda peruks
ent wennas nutab wiimaks trahwimaksu
walus.

Weel pisut soowiksin:

et neelaks tulemäed,
noid, kellel altkäemaksust
raswa läinud pihad,
käd...
ja et neid pisikesi
„maksuwõtjaid“
ei wabalt ringi jooksta
laseks koerapüüdjad!

Weel soowiksin, et täewast
sajaks tõrwa —
ja mustaks neid,
kes „ametkohhtadel“,
on kuritarwidusel
teinud „serwa“.
(Ja soowiksin, et pakud
oleks jalus,
neil, kes on waleraha
tegemise walus.)

Ma soowiksin, et
... ametnikud juured,
wäiksed,
ei oleks mitte olemused
„kahepaiksed“,
jest „töö“ ja „ülekohtu“
wahel,
suur on wahje —

ei „tõusu“ pole seal,
kus walitsejaks „pahje“.

Ja soowiksin, et lihawad atleedid,
kaoks kiinodest, kui
toidunimekirjast
hobuse kotletid!
Neid waataks, waid
keskaega kopitand archiwiis,
mil elas rahwas
weel, — „härghwõitlejate“
stiilis!

Ja lõpuks soowiksin:

et korrapidajad ja rahuwahid
ööl süütaks maa peal walwamise tahid.
Noil puhkamist on
päewaajal küll!
Kuid praegu teenus
paljudel
on „ümmargune null“.

Epiloog:

Weel soowida jäeks imeasju palju,
ent pole „käremeelne“ ma,
ei juudi kombel taha waleta.
Seks „sule ette“ tõukan kindla kalju
ja waikin natuke:
et kuulata, kas ärkab keeluseadus,
kas asjast huwitatuil
mällu tuleb teadus —
„täituru kelmipeša“
maa pealt häwita...
„Mats“ ootab ka.

Pealinna „trubaduuri“ nootide“
järel kirja pannud: ti—to.

Kirjawastused.

Suiluj = Tunneme kaasa teie raskele seisukrraleo; kuid teie luuletused on tõesti teie isiku wastu jüdametad ja külmad, nii wõtjime nad ka külmalt wastu ja saatsime sinna, kus pole põhja ega walgust.

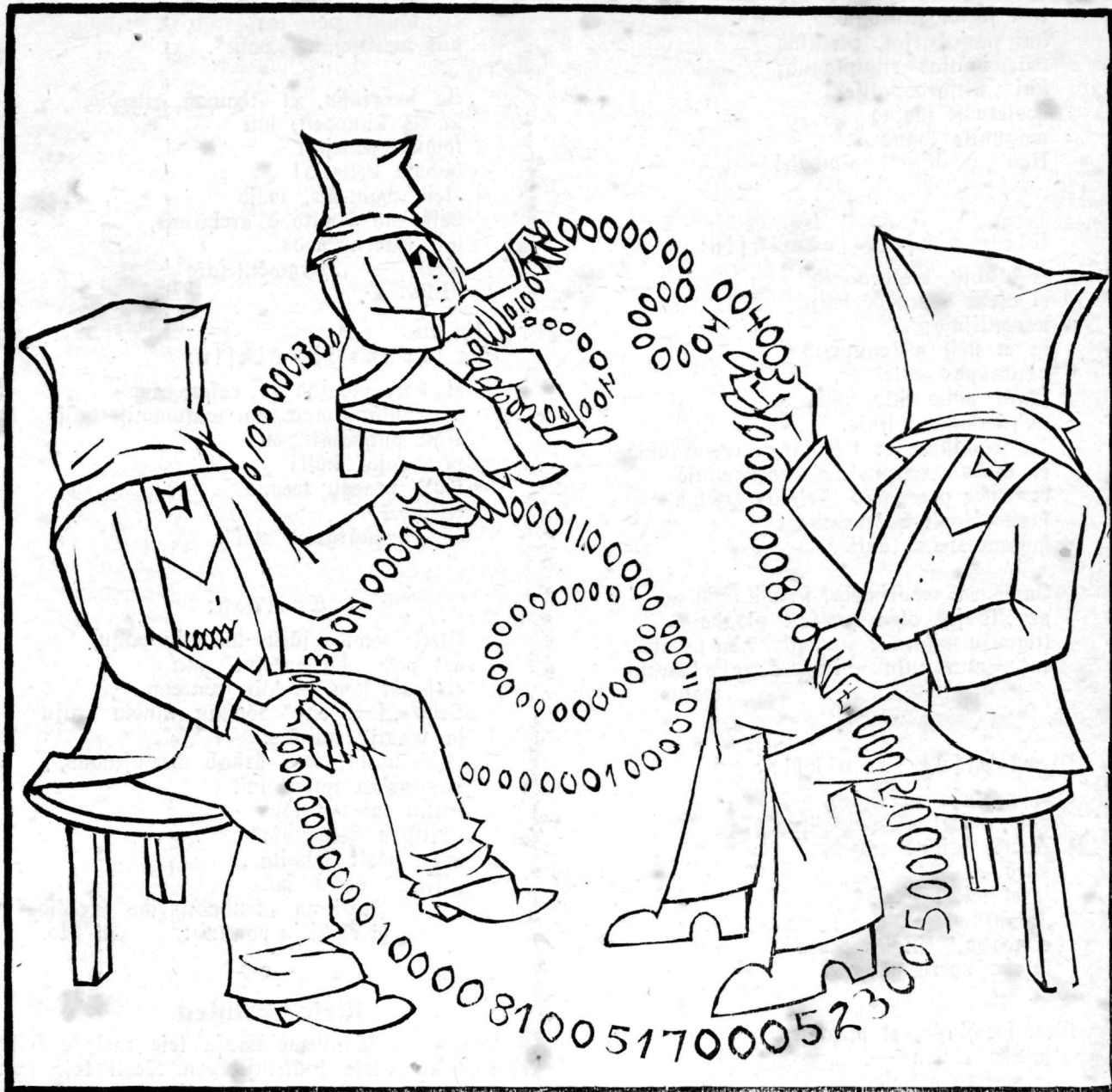
Kentuki L. Näidendite tõlkeid, olgu nad weikesed wõi juured, meie ei tarwita. Saatke midagi algupärast.

Dr. humor A. P.: Naljad ainult wastuwõetawad.

A. Si—su. Bornograafia ja nalja wahel on juur waks wahet, kirjutage seda kõrwa taha.

Eelteade: Järgmises „Meie Matsi“ numbris algab ilmumist Saksa kirjan. Hohenhofeni ülipõnew romaan „Waikiwad seinad“, mille peale lugejate tähelepanu juhime.

Toimetus.

RIIGI EELARWE ARUTAJAD.

Teadaanne.

Kõigile, kõigile.

„Meie Mats“ on kõige loetavam ja ajakohasem ajakiri Eesti Wabariigis.

Sennistest kitsast tegewusest loobudes asub „Meie Mats“ nii wälimuses kui ka sisuliselt laiemale alusele omas tegewuses. Sellepärast saadab „Meie Matsi“ uus tegewuseta ja wastutuseta toimetaja iga Eesti Wabariigi piires asuwa planeedi peale oma lugupidamata kaastöölise.

Et aga cand. math. Rootsmann weel ka üs uut tähte (planeeti) wälja arwas, siis wajab „Meie Matsi“ wälis- ja siseplaneetide osakonna juhataja

omale kahte hästi ametis wilumata kaastöölise, mainit tähtele saatmiseks. Tingimised: Palk endine, seaduslik althäemaks, seaduses ettenähtud puhkeae igapärguse puhul, prii sõit: maal, merel ja õhus, täieline isikupuutumatus, „onupoja“ eesõigused, tsariaegne worm ja kõik seaduses lubatud ja lubamata ainuõigused. Koha saamise üle läbi rääkima tuleb Tartu Emakeele Seltsi ilmuda, kus noid tähte võib näha, aga nende asupaika tuleb teleskopi abil sõita.

„M. Matsi“ wälis- ja siseplaneetide osakonna juhataja, wabanuuskur Nip-Näp.

Järgmine „Meie Matsi“ nr. 21 ilmub laupäewal 23. juulil.

Ilmub k. k. „Meie Matsi“ kirjastusel. Wast. toim. O. Triik. A. Kummel'i (end. G. Kalla) trükk, Tall.